

pokušava još jednom da sa nje skine
pepeo prošasti,
još jednom pod njime sine
nesavladiva put.« (U *vihorima bjeline*, I)

Evo takav je Šop u svojim *Astralijama* i *Pohodima*. Je li dovoljno ako kažemo: drugačiji nego u realističko-intimističkoj poeziji?

ON-a

Vlado Lozić

večeras gori svjetlo na jednoj kući
na tuđoj kući
jedno dijete izusti riječ
na tuđem pragu
jutros dimi iz nekoliko dimnjaka
iz tuđih
u podne
nekoliko majki nosi topao objed
sve odreda nemoje
u cik zore
nekoliko žena nosi šumicu
da nalože vatru
ni jedna se ne zaustavi ispred mojih vrata
netko se s riječju
u naramcima
vraćaše svome
uzalud se obazirah
tek uvečer nikoga susretoh
moje večernje obitavalište nema ništa zajedničko
s obitelju
jedna sam zagonetka
od prvih »pivaca«
nekamo putujem
pola metra od mojih nogu
reži »moja« mačka
ona me čeka šest godina
mirno čeka naš večernji objed
u meni su dvije večeri
moja i neka tuđa
životinjska i ljudska
jutro mi se čini tako daleko
između mačjeg režnja i moje riječi
oče
hvala ti za zjenu
nijemo stojimo nad majčinim radom
na devetu obljetnicu
ona
on-a
ima više slika

kostima se opire o *vatru*
u mojim žilama

cjeliva me
kao da sam *dijete*
priredivši mi *posteljicu*
i *ognjište*

ovih *Materica*
ima devet *Materica*
ona

on-a
mi
stoji
nasuprot

o
božićá
bez *tebe*
tebe
tebi
tvojih

ti si
mi
ostavila
zajedno
s njim
dva dara
tri dara
komu
nekoliko vaših *kostiju*

koliko treba vremena da *čujem ti i vrijeme*
što mi tako žurno *predade*
tebe su zvali *on-a*

UMRIJET ĆU OD ŽELJE

Stanislava Adamić

Umrijet ću
jedne nedjelje ujutro
od želje neba
od tjeskobe zemlje

Umrijet ću u pjesmi
o skladu dūge
o jednom mostu Dore Volje
o stazama svih ruku
kojima spokojno hodaju
srca i zvijezde.